

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Solidaritet : Venstresocialisternes uddelingsavis

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1980

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

solidaritet

DET SOLIDARITET
- 6. FEB 1981
STATSBYKANTEN

Udgivet af partiet
Vestresocialisternes
Østbysgade 32, 2200 N
Tlf. 011 25 44 44
kl. 13-18
Sats: SOLIDARITET
Tryk: SPARATRYK A/S
Ansv. red. Jørn Nielsen
Folio: ALFA - 2 ind - 88

Vestresocialisternes
uddelingsavis
September 1980.

Tillidsmandskonferencen d. 4.-5. oktober

BRUG ERFARINGERNE

Følelidsmandsgrupperne i København og Ålborg indbyrdes d. 4.-5. oktober til landsdækkende konference om Overenskomstforholdene i foråret 1981. Konferencen skal drøfte, hvordan kampen mod indkomspolitikken føres videre. Overalt har arbejdspladser og fagforeninger søgt kræver om fuld dyrtidsdækning, 35-timers arbejdsuge, 45 kroner i mindsteløn o.s.v. — men det alene gør det ikke. Der skal skabes aktivitet og magt bag krævene, hvis de skal gennemføres.

Protester eller koordinering

Uanset om der bliver afholdt forhandlinger eller regeringsforhandlinger, vil LO ikke stille arbejdspladsernes krav. Kampen skal føres udenfor LO, og uden tilsvinger og appeller om at stå fast på arbejdspladsernes krav. Konferencen kan

blive et startskud for de arbejdspladser og brancher, der virkelig mener, at der skal føres kamp.

Men konferencen vil ikke være noget værd, hvis den, ligesom de tidligere konferencer, kun vedtager at protestere mod regering og folketingsarbejdsgiverne uden politisk. Konferencen må blive et udtryk for den vilje og styrke, der er på arbejdspladserne. Der må holdes møder på arbejdspladserne, hvor man diskuterer, hvordan man lokalt kan kæmpe for OK-kravene, og hvordan den enkelte arbejdsplads kan indgå i en landsdækkende kamp mod indkomspolitikken.

Her må lokale aktioner, støtte til aktionerende arbejdspladser og en kampagne for hovedkravene stå i centrum. Konferencen må beslutte, hvordan der skabes et kampfællesskab indenfor de enkelte brancher, hvordan

arbejdspladserne går i kamp for de samme krav på skift og støtter hinanden i kampen.

Der må henvises til de branchekampe for fælles krav, der er blevet ført i den for Lager & Handel i København, Frisshusetarbejderne, Isolatorarbejderne, ja også 35-timers aktionen på L&W som i 1976 må trækkes frem som eksempel på, hvilke ting der skal sættes i gang.

Vedtager konferencen et sådant kampprogram, skal der nedskrives et aktionsprogram med repræsentanter for de brancher og arbejdspladser, der er villige til at aktivere.

I marts konferencen vedtog jo et sådant aktionsprogram, som søgte at reise aktiviteter på arbejdspladserne. Bl.a. var de formulerede tillidsmands krav om at påtvinge på arbejdspladserne og mobilisere for et bedre og mere koordineret strejke-

støttearbejde, men dette er i vidt udstrækning ikke blevet fulgt op, og det må være de tillidsmand, der vedtog aktionsprogrammet, der må læses for dette.

Brug erfaringerne

Skal den kommende konference være effektiv og efterfølgende, må der konkrete drøftelser til om hvilke aktiviteter, konferencen skal sætte i gang. Hvilke erfaringer, gode som dårlige, kan vi lære af og bruge til at gøre overenskomstkampen mere slagkraftig og koordineret.

Erfaringerne fra årets strejker må frem, de er flere gange blevet fremført i følelidsmandsgruppen, og de må videregives.

Hvilke ting kan arbejdspladserne lære af strejkerne på Benzon, Rustil SIM-montage, Fredericia Bryggeri, Silkeborg tekstilfabrik og

Svateparken. Hvordan greb købsarbejderne, lagerarbejderne og boksarbejderne deres branchekamp an, hvordan kan andre gøre det?

Hvordan kan den samlede arbejderklasse lære af koordinering af lokale kampe til en landsdækkende kamp, der afviser klasseforskellen og sikrer en god overenskomst. C.E.

Erfaringerne fra bl.a. bryggeriarbejderens kamp med 35 timer må frem.

I mådeholdets navn?

De siger, at der er kriser. Men hvad er det for en krise. Arbejdskraften har aldrig været bedre uddannet. Produktionsmidlerne har aldrig været mere effektive. Industrien har kunnet producere stadig mere de sidste 10 år uden at øge beskæftigelsen. Produktionsmidlerne er der, arbejdskraften er der. Og en lang række af arbejderklassens behov er ikke opfyldt. Boliger, daginstitutioner osv. Hvorfor bliver ressourcerne så ikke brugt?

Det viser tydeligt, at det kapitalistiske system ikke kan sikre opfyldelsen af lønarbejdernes behov. Ikke kan sikre, at den stigende produktivitet fører til en stadig forbedring af arbejderens levevilkår og nedsat arbejdstid. Ikke desto mindre er det et krav, der skal opfyldes.

Næsten alle kapitalistiske lande har underskud på betalingsbalancen. Afgrunden er overfyldt. Alle regeringer siger det samme: Lønnen skal ned for at fjerne betalingsbalanceunderskuddet. Det eneste resultat vil være en generel sænkning af arbejderens levestandard. Uden andre virkninger end at kapitalisterne bliver rigere!

Endnu en overenskomst står for døren. For arbejderklassen er udsigten ikke særligt lovende. 10 års krisepolitik, indgreb i de sidste 3 overenskomstforhandlinger, nedskæringer der fejrer alle

drømme om velfærdssamfund af bordet.

Ovenpå skal så lægges arbejdspladsernes krav om fjernelse af dyrtidsreguleringen og garantibetalingen og afskaffelse af lønindtægten. Regeringens formaninger om mådehold, og Thomas Nielsens gode råd om ikke at stille for store lønkrav, for "så vil regeringen gribe ind". Og dette var oven i købet et råd til en relativt lav lønnet gruppe, nemlig kommunalarbejderne.

Kapitalen skal have det godt for at arbejderne kan få det godt, siger de. Derfor vil en fagtop domineret af socialdemokrater heller ikke mobilisere fagbevægelsen til den kamp der er nødvendig for at kæmpe arbejdspladsernes og fagforeningernes krav igennem. De vil i stedet mene til mådehold og samfundssind og henviser til den betrængte økonomi og afgrunden. De vil måske oven i købet forsøge at kaste fagbevægelsen ud i en storkonflikt på krav der vil være totalt udvandede i forhold til arbejdspladsernes krav, som det skete i forbindelse med "kolonihavestrejken" i 1973, for med kyskhånd at godkende et politisk forlig der rummer ØD eller en ØD-lignende opstart. Og dermed vil arbejderklassen være totalt demobiliseret i forhold til det politiske indgreb vi ved vil komme efter overenskomstforhandlingerne.

VS mener ikke, at overenskomstkravene skal stilles ud fra profit eller classesamarbejdsinteresser, men ud fra, hvad der er arbejderklassens behov. Kravene om fuld dyrtidsdækning, 45 kr. i garanteret mindsteløn, 35 timers arbejdsuge, 30 timer på skiftehold, med fuld lønkomensation og uden tempoforøgelse, væk med alle tidsgrænser i retten til understøttelse og fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste er i dag de krav, som bedst tilgodeser arbejderklassens behov.

Vi tror ikke disse krav bliver indfriet af sig selv. Arbejdsgiverne står stærkt med 200.000 arbejdsløse over for sig. Heller ikke fra LO kan vi forvente en aktiv indsats, deres tanker går en anden vej.

Skal der rokke ved dette styrkeforhold er det nødvendigt indenfor de faglige organisationer at samle om de nævnte behov og fastholde dem.

Det sker først og fremmest ved at vi på arbejdspladserne og indenfor fagforeningerne forholder os til tillidsmandsbevægelsen som en kraft, der skal gøres koordinerende og effektivt i f. kampagnen, konflikten m.v.

Det sker endvidere ved at vi agitere for efterrets konferencer og på konferencerne presse på, for at de faktisk kan blive udførende.

Udsigterne for overenskomstforhandlingerne 1981 tegner alt andet end lyse. LO præker den smalle vej, og regeringen har på forhånd meddelt, at eventuelle forbedringer ved overenskomsten vil blive inddraget gennem skatter og afgifter. SOLLDRAGET har faldt med Jens Stokbæk, skibsbegynder, der har været på B&W siden 1970, hvor han nu er sikkerhedsrepræsentant. Derudover sidder Jens i VS' faglige landsudvalg. Han siger om udsigterne for overenskomstsituationen:

»De væsentligste krav ved denne overenskomst er 1) mindstetidskrævet, hvor lønnen skal op på 45 kr., 2) kravet om fuld dyrtidsbetaling og 3) arbejdstidsnedsættelsen til 38 timer, med fuld lønkompenstation og uden lønopskrivning. Måske kommer der en form for arbejdstidsnedsættelse. Det er svært at sige hvor- dan, men det kan f.eks. blive Mettels forslag om at gå tidligere hjem om fredagen. Det er klart, at vi så stadig må kæmpe for, at nedsettelsen skal foretages over hele ugen, således at vi får 7 og

mers arbejdsgang. Men den fulde lønkompenation kommer ikke person iden svarings fra arbejdslosheds- som vide. Og uden fuld lønkompenation er en arbejds- indførelse med ret til ar- bejdsgang.

Alerede nu må offentlig- generalforsamlingerne i klubber og fagforeninger bruges til gennem en diskus- sion af mulige aktionsfor- mer til forbedring af over- kommissionen. Her må problemene rejses. En anden mulighed er studiekræf- te. F.eks. har vi de seneste år diskuteret overenskom-

ster og andre forhold på arbejdspladsen i en studiekreds på B&W. Det er væsentligt gennem sådanne aktiviteter at få en eller anden koordinering i gang.»

1973 var den sidste omme-
ring af økonomisk politik. Den
første gang var det en stat
over økonomisk politik, der
blev kaldet skolebarnet, der
blev, hvor man faktisk
tog, at 250.000 arbejdere
var kastet ud i kamp for 10
år mere i tilfælde - men
forfatteren Jens Stokhede
i mængde det ulæselige
system omkring for-
handlingerne. Det hele fore-
går på toppen, og vi fik in-
teret at vide, men blev blø-
sede ud i konflikter. Det var
blev passivt og derfor
blev den kaldt koloniale
strejke. Samfundet kørte
også videre, uden at man
rigtig mærkede konflikten.

I sådan en situation må man prøve at aktivisere folk, f.eks. ved at indkalde til informationsmøder, simpelt

Kolonihavestrejken tømte strejkekammerne lybhardt. En strejke i dag må være helt anderledes kørt og kontant. F.eks. ville en lukning for benzinen have slagkraft. De borgerlige partier ville selvfølgelig straks råde op om indgreb, og måske ville det føre til valg. Det må så være arbejderklassens styrke, som er afgørende for, hvor meget der kommer ind af krone.

Det er L.O., som udtager konfliktskemaerne, men vi må rejse krav på generalfor-samlingerne, som kan gæste fagloppen. Fæks, pige på, at transport og efforsyning er vitale områder, der må udgøres.»

Vi går herefter over til at diskutere overenskomstforhandlingerne 1975, 1977 og 1979. Hvor der har været regeringsindblanding hver gang.

»Den største manifestation mod et regeringsindgreb var i 1956, hvor arbejderne protesterede mod en socialdemokratisk regering. Den gav resultatet dengang. I 1975 blev 1973-overenskomsterne fulgjende ved lovindgreb, og i 1977 har der været forhandlet under sammen, og mængdeløskisten blev øjeblikket til lov. I 1978 har der været et direkte indgreb, så sammen som led i indkomstpolitikken, der har

bejdsmarkedet, både privat og offentligt. Men jo stærrere overenskomst, jo flere kampe vil der komme bagud.

Der er mange ting, som betyder en tættere binding til Alnusamarbejdet: Det fagpolitiske system, samarbejdsvalg, teknologistøtte, repræsentanter i aktivselekskulsbestyrelser, de centralistiske forhandlinger, uanset om, forbundenes industripolitik o.s.v. Generelt søger forbundene at udnytte overenskomsten til en tættere binding af disse områder, samtidig med at de reel styrer indkomspolitikken, bl.a. gennem trepartsforhandlinger.

møder, hvor konsekvenserne af overenskomstforholdene diskuteres. Her må vi vide, hvorledes problemerne hænger sammen med indkomspolitikken og medskatningerne. Vi må fremsætte, at regeringen vil opstille en ramme for, hvad man vil tillade på arbejdsmarkedet. Detuden må vi pege på, at vi kan forestå et indgreb efter overenskomsten under alle omstændigheder og samlet resultatet gennem højere moms, desuvertig el.lign. — simpelt for fordi krisen fortsætter.

Nok er arbejdsloshedsprocenten i offensiven, men vi har mulighed for at svare igen med en større grad af organisation og solidaritet. Ingen arbejdsplads kan i dag vinde kampen isoleret, så derfor er det tvungende samarbejde helt nødvendigt. Bevidstheden i arbejderklassen er i dag langt større end i begyndelsen af 1970'erne,» starter Jens Stokbæk.

»Det er ikke længere blot de løstlønede arbejdere, som aktionerer. Under krisen er nye grupper kommet i bevægelse: de løstlønede, dele af de offentligt ansatte o.s.v. Vi må simpelthen arbejde for at den nødvendige styrke og solidaritet er til stede.«

Det må derfor være vores opgave at opbygge tillidsmandringer og branchesammenslutninger, som kan tage kampen op med arbejdsgl.

verre, både nu og på længere sigt. Derigennem kan vi bekæmpe produktionsfremdriften indenfor en konkurrence og bekæmpe, at arbejdspladser spilles ud mod hinanden, som f.eks. når staten placerer sine ordrer på »verf-
bureauet«.

På den enkelte arbejdsplads må holdes arbejder:

1973: 250,000 : jump for 10 yrs

Taktreguleringen skal omlægges. Ens dækning for alle. Det stive lønssystem skal brydes. De laveste lønrammer skal fjernes. Tjenestemændene skal forlange aktionsret.

Det gældende statslige lønssystem for tjenestemænd og overenskomstaatte er forældet. Det bygges på højkonjunktura forventninger om fortsat lønfremsving og et halv-militaristisk stillingsværdingsystem. — Bliver forholdet til i ro, lønnsstige af sig selv, og jo mere enerådende du er i dit job, desto højere løn.

Siden 1975 er halten imidlertid vendt. 20% realomsættelse og stigende urso blandt offentlig ansatte. Som kompensering fik FTF og AC-toppen indført taksativering. Lønfremsving

indenfor LO-området fører automatisk til lønfremskud for alle ansatte i virksomheden.

Reguleringen er ryttende
social, da det sker som en
procentdel af lønnen. (Siden
1975 har de lavestlønnede
fået 6.848 kr. og de højst
lønnede 27.848 kr.)

Reguleringen er også hæmmende for udviklingen af en lønarbejderbevidsthed blandt tjenestemændene. Det er bare de andre, der skal føre lønkamp. Tjenestemændene må og kan ikke mere.

Arbejdsgiverne har forlangt taktreguleringen fjes-

net — ligesom cyklusreguleringen. Deres modiver er at øge splittelsen. Taktreguleringen udgår trods alt et lille sikkerhedsnet mod reaktionsfaldet. Derfor starter VS automatisk krævet om 100% taktregulering, men med en portener til alle. I den sammenhang må taktreguleringen også genindføres i beregningen af arbejdsloshedsundersættelsen, hvor den blev fjernet pr. 1.1.80.

På længere sigt skal der dog tages et opgør med hele tjernemandsbegræbet, det store lønssystem, herunder takbegrænsningen, og den manglende aktionsret m.m.

I stedet må der opstilles krav om et bevæget lønssystem, fuld dyrtidslønning, en høj fast timeløn, og indførelse af et solidarisk lønssystem med generelle forbedringer til alle.

AK

Arbejdsgiverforeningen har igennem de seneste år ført en meget aktiv propaganda-felttog

Så langt er socialdemokratiet endnu ikke gået. Men SD har skridt for skridt automatiseret dyttidsreguleringen, og de må være hovedansvaret for de forringelser, der er sket.

singen kann ca. 50% dunk.

Krævet om fuld dyrtidsdekning må være et af arbejderklassens svar på de angreb som realloansen udsætter for. Dette manøvrer det meste være, der forsøger sig med sådanne angreb.

De fremtidige dyrtidspoe-

tioner på 90 øre pr. time betydeligt er forhøjet på års-konferen på ca. 1900 kr., men da der kun gives halv dækning, er det altså et udtryk for, at medlemmerne er udsolgt som ca. 1900 kr. om året. Deril kommer så, hvad det måtte være sket af preistigninger på grund af skatter og afgiftsforhøjelser. De spiller selvsagt ikke med i dyrdyktbehandling.

Kravet om fuld dækningsdækning er et helt centralt krav, for at dæmme op mod realloshedsproblemet. *KH*

DE ARBEJDSLØSE OG OVERENSKOMSTERNE

De arbejdsløse og lejlighedsvis normal i overenskomstforhandlinger. Selv om mange godt ved, at de arbejdsløses situation har betydning for hele arbejdsmarkedet.

Derfor må der gøres en særlig indsats for at rejse stemmen på krav, som vender sig mod arbejdsløsheden. Det gælder både for progressive klubber og fagforeninger, og ikke mindst for arbejdsløshedsbevægelsen.

Krav, som ligger lige for, er nedsat arbejdstid, væk-

mod overarbejde og skæfethed, og til skæfthedsarbejde og for færdige bemandsningsforhold. Det er krav, som mindsker arbejdsløsheden.

Men nye krav til løn og dyrtidsregulering har betydning for de arbejdsløse. Ikke kun fordi underskuddet beregnes derved, men også fordi det er det for de arbejdsløse, hvilke løn- og arbejdsforhold, man kan vende tilbage til, når man kommer i arbejde igen.

Derfor kommer krav af

særlig betydning for de arbejdsløse: Væk med 26-agers regelen, bemandsningscirkulære og frivilligsestimer, samt krav til underskuddsberegning. I stedet for de mange små krav, der er i dag, skal der være et stort krav til faglig organisation og til at modtage undervisning, bliver reist. Endvidere bør man gøre på, at der på trods af en krise med 150.000 arbejdsløse, sociale foranstaltninger og forværende levestandard eksisterer en lang række opgaver, som det er vigtigt for arbejderklassen bliver løst. Både som et enkelt eksempel kan nævnes, at i boligområderne er der flere 100.000 boliger, der er forfaldne og nedslidte. Et konkret bud på, hvordan arbejdsløsheden også kan bekæmpes ville derfor være, at Byggefagene, Samvirkende Arbejdere og et nybyggeri på 40.000 boliger om året. Selv om sådanne krav ikke direkte forbedrer vil overenskomsten — da det er snarere, som er uansvarlig — skal man alligevel benytte overenskomstsituationen til at rejse den slags krav. En stærk modstand på arbejdspladserne og i fagforeningerne mod angreb på de arbejdsløse vil sætte grænser for, hvor langt staten tør gå.

For at rejse disse krav med den nødvendige styrke, er det nødvendigt, at de organiserede arbejdsløse selv går i spidsen. Arbejdsløse fra Kampgruppen, fra Faglig Ungdoms Gruppe af Arbejdsløse, fra arbejdsløshedskasse og -klubber må selv tage ud på arbejdspladserne og argumentere for deres krav. Der må argumenteres mod splittelsen mellem arbejdsløse, og de som har arbejde, og der må argumenteres for, at det er en fælles kamp, der må føres.

Det gælder også i fagforeningerne. Der er en naturlig ting, at fagforeninger, som har støttet Kampgruppen, inviterer os derfra til generalforsamlingen for at høre om de arbejdsløses krav, og hvordan man støtter et arbejdsløshedsarbejde op. Det vil være en klar styrkelse, hvis det kan lade sig

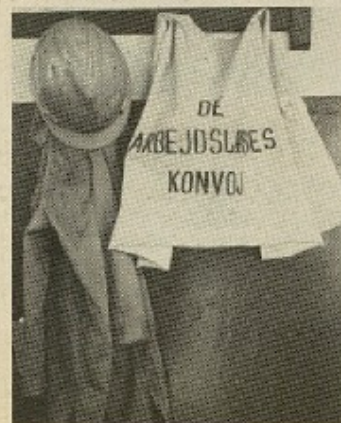
Konvojen samlede bl.a. ind til byggeriarbejdere på Frederiks Bryggeri.

gøre at samle de arbejdsløse op i særlige klubber i fagforeningerne. I de — desværre få — fagforeninger, hvor der er et arbejdsløshedsvælg eller klub, skal de naturligvis selv tage det op. Derudover bør der gøres en særlig indsats fra fagforeningerne inde for at få de arbejdsløse til at møde op, da det er dem, som er sværest at få fat i.

Men det er ikke nok at høre til de arbejdsløses krav. Det må følges op i handling, og de arbejdsløse må aktivt træde ind i kampen med, at arbejdspladserne, indtager arbejdsløse i forhold til arbejdsløshedsarbejde op. Det vil være en klar styrkelse, hvis det kan lade sig

komme. Der vil nemlig komme mange konflikter i løbet af vinteren og efteråret, som skal ses i lyset af overenskomstforhandlingerne. Her kan de arbejdsløse direkte indgå i støtteskud: Hjælpe med at lave løbssedler, dele dem ud, sætte mærkater, tage rundt til andre arbejdsløse i branchen eller lokalområder for at agitere for støtte. Endelig er det vigtigt, at arbejdsløse støtter blokader direkte.

Der er nok af muligheder, hvis viljen er til stede, og man mener noget, når man siger: **ARBEJDE/ ARBEJDSLØSE — SAMME KAMP!**

Fra overenskomstkampen i 1919:

8 TIMERS DAGEN VUNDET

De københavnske bygningsarbejdere startede kampen for 8 timers dagen gennem kun at arbejde 8 timer om dagen. Dette medførte en 3 måneders lock-out fra arbejdsgiverne side.

Andreas Pilmer, ledende syndikalist og medstifter af »Fagoppositionens sammenslutning«, fortæller i sine erindringer om kampen for 8 timers dagen:

Allerede i begyndelsen af 1919 blev det helt klart, at de københavnske bygningsarbejdere under indflydelse af de revolutionære elementer inden for fagoppositionen, som søgte, at nu havde man demonstreret længe nok for 8-timers dagen, nu skulle den gennemføres ved arbejdernes direkte aktion. Ikke ville godkende en ny overenskomst uden gennemførelse af dette krav, og fra 1. februar 1919 arbejdede de kun 8 timer hver dag. Skillet over for denne kampville hos arbejdernes svarede arbejdsgiverne med at dekretere lock-out som modreaktion. Denne lock-out blev fortsat i februar 1919 og kom til at vare 3 måneder, men den blev en honorering for dens ophavsmand, som blev kaldt af legen, da de opdagede, de ikke kunne knække arbejderne med denne lock-

out. Resultatet blev, at de måtte gå med til indførelsen af 8 timers dagen og endda tillige acceptere andre faglige krav fra deres arbejdere for at få dem til at gå i arbejdet igen.

Skovtur

I maj måned skulle arbejderne så gennemføre, og efter at have opfyldt arbejdernes hovedkrav (n.m.) ved et møde i Arbejdsgiverforeningen, sluttede arbejdsgiverne repræsentanter med at sige: »Nå, ja, så kan vi jo begynde på arbejdet i morgen!« (»Nej,« sagde samsvarende repræsentanter, »vi morgen har vi ikke tid, for vi har vedtaget at fejre denne sejr med en skovtur!« Dagen efter tog repræsentanterne så i skoven, og arbejdsgiverne måtte pønt og søgt vente på, at repræsentanterne kom på arbejde dagen efter. Det er et lille træk, som udmærket illustrerer kampvillien og kampmodet blandt arbejderne, ja hele stemningen i arbejderklassen på denne tid.

Socialdemokratisk modstand

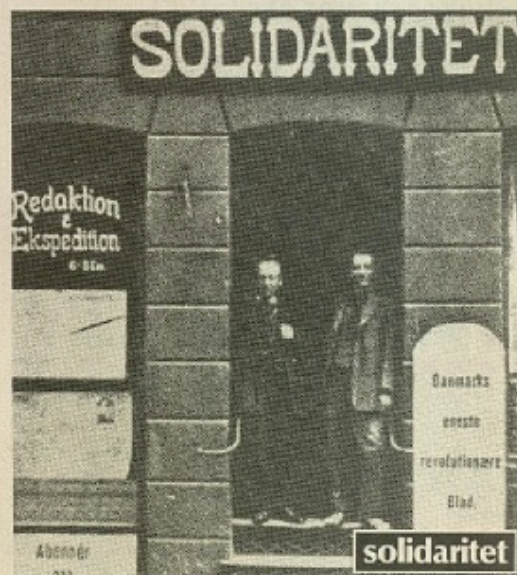
Hvor hård modstanden mod de tre københavnske bygningsarbejdere var under deres kamp, er formanden for Dansk Tømrer-Forbund, From Petersen, et godt eksempel på. Da Hustemærket fagforening i København med hans indtrængen de råd på til kamp, modtog DTF den selvver understøttelse under den 14 uge lange kamp, mens de kæmpende arbejdere klarede sig med egne og indsamlede midler (de sidst betydelige størrelse viste den udfærdigede symposium hos de mange fagforeningsmedlemmer for kampen og dens formål) — og de københavnske tømrere fejrede ikke bare sejren med en skovtur, men også med at ekskludere From Petersen af deres fagforening, og kort efter vedtog de at udmelde sig af DTF »og alle dets kasser«. — Det sidste havde de dog ikke råd til i den lange løb, for da 20-ernes store arbejdsløshed kom efter sætte ind, kunne de ikke klare sig uden den statsstøttede og støttede arbejdsløshedskasse, så de måtte gå til Carsson og genindtræde i denne og i forbundstid i 1926.

I øvrigt førte næsten hele

presten foruden den officielle arbejderbevægelses »sværteskrift« i »Fæderen« en voldsom hest mod de kæmpende bygningsarbejdere,

og da de ikke alene vandt deres egen kamp for 8 timers dagen, men derved også gav det afgørende skub til det samme for de øvrige arbej-

dere, så har den senere socialdemokratiske historiskrivning i begyndt omfang forløb og forvansket hele den side af historien.

Syndikalistene udgav deres eget ugeblad i op til 15.000.

4
Konference for offentligt ansatte:

Ét skridt fremad!

450 fagligt aktive folk fra arbejdspladser i Københavns området udvekslede erfaringer, diskuterede overenskomstkrav, arbejdsløshed-problematik m.m. på konferencen den 13. september.

Nedskæringerne på de offentlige budgetter betyder dels en enorm forringelse af serviceniveauet for borgerne og er dermed endnu et argument på levevilkårene - dels betyder det for de ansatte i den offentlige sektor endnu dåligere arbejdsforhold med øget arbejdsbelastning som følge af ansættelsesstop, gennemsnitshøj, direkte fyrringer, øget arbejds tempo - ting som går ud over det af det faglige indhold, som måtte være tilbage.

Hverken ansatte eller brugere kan være interesserede i denne udvikling, men hvordan bekæmpe den?

Mobilisering, sammenhold og koordinering

Det er kodetordene, og det er for at styrke disse ting, at konferencen blev afholdt. Initiativet blev taget bl.a. af Postarbejdernes Forbund på 1. marts konferencen i år. I juni opstod planlægningsgruppen. De DKP-dominerede forbund dannede deres egen gruppe for at lave en konference den 6. december.

Konferencen og de

nighed om Socialdemokratiets rolle splittede de to fløje. Venstrefløjens fastholdt 13. september som dato, fordi en mobilisering blandt de offentligt ansatte er vigtig at sætte igang, inden overenskomsterforhandlingerne her i efteråret. Forløbet af konferencen bekræftede fuldt ud dette.

Kravene

Koordineringen af overenskomstkampen skal ske omkring en række krav, som konferencen vedtog efter diskussion: *Generelle lønforhøjelser - størst stigning til de lavestlønnede, 45 kr. i månedsløn - fjern de nedre løntrin; fuld dørtidsbetaling - en kronbeløb til alle; fuld udtagsbetaling med tilbagevirkende kraft - en dagbetaling for alle; 35 timers arbejdsuge - 30 timer på skolehold - 30 timer på skolehold med fuld lønkompenstation, uden tempoopkrævning, nej til overarbejde - afspærring af alt lønansvaret overarbejdsaktiveret for alle offentligt ansatte; 8 ugers graviditets- og 26 ugers barselsforlovet til kvinder; 13 uger til mænd - med fuld lønkompenstation; ferieforkæmpelsen; konver-*

Der til flere stillinger, varetter ved indførelse af ny teknologi.

Den største diskussion udspandt sig om kravene om fuld udtagsbetaling, en kronbeløb til alle, 35 timers arbejdsuge - 30 timer på skolehold.

KAP'erne karakteriserede de rejste krav som ønskedild, som ikke tog højde for den nuværende mobilisering.

Det blev afvist bl.a. ved at henvise til at mange fagforeninger allerede har rejst Leks. 35 timers kravet flere gange, og at det ikke var et spørgsmål om at moderere kravene, men om at skulle opbakning til dem. For at sørge for, at der bliver en massiv bevægelse bag kravene, blev der nedlagt et koordinerings- og informationsudvalg, som bl.a. skal indkalde til solidaritetsmo-

der, organisere indsamlinger, udsende massenaler, især i forbindelse med kampagne, koordinere mellem brancher og sektorer, styrke det tværfaglige samarbejde.

At deltagernes aktivitet blev udvidet til også at omfatte fagligt aktive og ikke kun arbejdspladse, betød at aktive og oppositionsgrupper indenfor de store socialdemokratiske dominerede forbund og klubber skom kommunalarbejdere og HK kunne deltage og dermed bidrage med deres erfaringer og bringe diskussionerne tilbage på deres arbejdspladser.

Hvad viste de lokale erfaringer?

De viste, at det ikke kun er ved at nedlægge arbejdet, at der aktiveres. På Rigshospitalet arbejder en tværfaglig aktivitetsgruppe med at

informere og diskutere nedskæringerne overalt på hospitalet, bl.a. via en ugentlig avis. De foresøger en koordinering med de andre hospitaler. Svaneparken har opbygget en landsdækkende koordinering med de øvrige forsørgscentre. Lærere, forældre og elever i Gladsaxe kommune laver fælles aktioner mod nedskæringerne på skolebørnscenteret.

Andre erfaringer er nedskæring af overenskomstgrupper, opbruge klubbearbejde, forsøge at lave grupper af fællesskildet, bruge pressen til at oplyse om nedskæringer.

Ude omkring på arbejdspladserne har man endvidere gjort erfaringer, der har resulteret i, at man må sige nej til deltagelse i nedskæringsbølger, som medarbejderne kan presses ind i via samarbejdsudvalgene.

Hovedindblikkene viste li-genvel som erfaringerne fra Svaneparken, hospitalerne osv., at enkeltstående aktioner meget ofte tabes, men meget hurtigt kan udvikle sig til politiske kampe, der udføres i kommunale, amt eller stat, og en rigtig erfaring er derfor solidariteten fra andre faggrupper og alliancer med brugerne af de offentlige serviceydelser.

Efter vores mening var det en god og fremadrettet konference. Og vi håber, at det vil føre til en foraglet kamp mod den stadige indkomst- og nedskæringspolitik, og at den vil give en status mobilisering bag overenskomstkampen.

Bo Petersen
Svaneparken
Lene Nordstoft
Hvidovre Socialforvaltning
Majken Jørgensen
Tårnby Bibliotek

Husker du vor skoletid?

Spar - spar - spar!

Vi må alle være med til at bære krisens byrde. Det offentlige må være tilbageholdende med sine udgifter. Sådan lyder fraserne.

Servicedytterne forringes, og det er de hårdest belastede, der rammer.

Ser man på de serviceområder, der forringes - skoler, daginstitutioner, sygehuse - retter de sig imod

Der er områder inden for folkeskolen, hvor det er let at skære ned - nemlig på antallet af lærere - og meget snart er lærerlønningerne da også den største udgiftspost inden for skoleområdet. Jo færre lærere - jo færre udgifter.

Men færre lærere vil bl.a. betyde:

- færre timer til specialundervisning.
- sammenlægning af klasser.
- foretagelse af klassevækslen ti dag md der fte. loven sære 28).
- forflyttelse til andre skoler af valghold i 8. 10. skoleår.

Og nedskæringerne vil også ramme områder som lejrskoler, skolemødt, ekskursjoner, skolebiblioteker - og lærerne vil få besværet færre timer til videreuddannelse.

Antallet af sociale tabere forøges

Konsekvenserne vil være flere sociale tabere, og de vil selvfølgelig læst og fremmost komme fra de socialt dårligst stillede grupper, grupper som ikke har skallet til at overleve i en overfyldt klasse med en over-

stretet lærer, som ikke har tid til at tage sig af det enkelte barns problemer. Skolerne vil ende som de rene opbevaringsanstalter.

Umulige arbejdsbetingelser

Og lærernes arbejdsituation vil blive forværret. Umulige arbejdsbetingelser vil skabe umulige børn og en stadig mere stresset lærer - ringen er sluttet.

Også er lærere skyldskise for bedt og misantropiske fra Franskidsfolk - på linje med alle andre offentligt ansatte.

Fælles kamp

Lærere, elever og forældre har en fælles interesse i at forandre denne situation og gå til kamp mod nedskæringerne.

Sig nej til ansvaret overfor forældre.

sammen mod nedskæringerne

Også i Gladsaxe kommune skal der spares på skoleområdet i de kommende år.

Men det vil lærere, elever og forældre ikke tiliende acceptere. Derfor har de fundet sammen for at skabe debat mod nedskæringerne og sammen bekæmpe dem.

Der har været afholdt en planlægningskomite, som har været opstillet forskellige steder i kommunen, og som vil blive udstillet løbende forskellige steder i kommunen indtil kommunalbestyrelsen i slutningen af september vedtager kommunens budget for 1981.

Men planlægningskomiteen går det ikke. Cykelop-

marken, som advoker mod nedskæringerne. Lærereforvalningen i Gladsaxe har sat en kampagne igang i lokallivets - helhedsannoncer med adværslstavler. Alle skyttersat ind.

Et samarbejde af denne art, hvor lærere, elever og forældres fælles interesser og kampfælskab koordineres kan være vejen til at tvinge nedskæringerne tilbage. Besvrd i jeres kommuner!

seksensere af nedskæringerne. Og Gladsaxe Fælles Elevråd har lavet klistermærker, som advoker mod nedskæringerne. Lærereforvalningen i Gladsaxe har sat en kampagne igang i lokallivets - helhedsannoncer med adværslstavler. Alle skyttersat ind.

Forældreinformation

Alle forældre har på følelsen der flet udfører en avis, der fortæller om kon-

Sig nej til overbelastning af lærere.

berne, de unge, kvindene, de syge og de gamle, og omfanget af nedskæringerne er ubestemt store.

Skolerne

Vi vil her dykke ned i skoleområdet, hvor besparelserne og nedskæringerne vil forøge antallet af kommende sociale tabere.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk